

Список (міні-розповідь)

Валентина Басан

Увага! Цей контент призначено для аудиторії 18+

Міні-розповідь.

Список.

Вона проживала останні хвилини свого нікчемного, нікому не потрібного, марного життя. Отрута діяла дуже повільно, як і було задумано. У Його особливому списку вона була останньою.

Велика Вітчизняна Українська війна була закінчена. Перемогу святкувала не тільки Україна, її святкував разом з гордою і не покірною країною весь світ. Перемогти рашизм (до речі, це нове слово, залите кров'ю, завалене тілами, оглушене криками жахів і благаннями про пощаду, назавжди замінило слово фашизм з далекого двадцятого століття. Тепер символом геноциду і тортур стали рашисти, а їх божевільним ватажком, що канув у небуття і вічну ганьбу, путін), так от, перемогти рашизм означало для українців не просто зупинити ракову пухлину, яка повзла на них, обплітаючи все навколо своїми метастазами, для України це означало зупинити винищення і масові вбивства українського народу. Під час самої божевільної війни двадцять першого століття загинуло стільки людей, що часом закордонним гостям і партнерам здавалося, що вони йдуть по землі, яка ще не ввібрала всю кров невинно вбитих.

Списків було кілька. Його братові і товаришу по зброї дістався список "Буча". Він заздрих своєму товаришу. Він сам хотів цей список. Він так цього чекав. Але керівництво вирішило інакше. Занадто свіжа рана у Нього в душі, щоб дати йому саме цей список. Всі навколо знали, що сталося з Його дружиною і сином там, в ті дні, в кривавій, сирій, свіжій від людських тіл і не заритих могил, Бучі. Йому не можна було давати цей список, тому що жертв замість виконавців буде більше, набагато більше. Він розумів, що Його намагалися відвернути, вберегти, дати інші завдання, адже роботи після війни було багато, дуже багато.

Але Він знав, що життя більше не буде, ніколи ніякого життя більше не буде навіть після війни. Не буде дружини, яка зранку варила Йому каву, пекла млинці і бурчала з приводу шкарпеток, кинутих повз кошик для брудної білизни, не буде суботніх прогулянок в торговий центр з сином, Його спадкоємцем, Його кровинкою, з сином, якого вони так довго чекали, бо не могли завагітніти, не буде тещі, яка, як тоді Йому здавалося, Його недолюблює. Який же Він був дурень, теща любила Його, як рідного, і перша кинулася з ножом на рашиста, який вибив двері в Його будинку. У їхньому будинку. В їх прекрасному, найкращому, дорогому, рідному домі, де завжди витав

аромат пирогів і вишневого варення. Тому що Він любив вишневе. Всі інші — малинове. А Він-вишневе, тому в будинку завжди було тільки таке варення. Тіло тещі Він упізнав відразу, воно так і залишилося лежати біля дверей. Коли вони з командиром зайшли в спальню Він думав, що те пекло про яке пишуть, його не існує. А воно було. Пекло. В Його спальні. Де Він разом з дружиною вибирав, купував і клеїв шпалери, голубенькі, бо — хлопчик. Тільки Його дитини лежало на підлозі серед калюж сперми і крові, нижня частина тільки була розворочена, практично вивернута на виворіт.

— Саня, Саня, тримай його!!!! Сука!!!

Командир закричав своїм, щоб Його тримали, сам командир не міг Його втримати. Він розігнався і вдарився головою об стіну, вив і хрипів, кричав, тільки сина хтось виніс з кімнати, двоє товаришів скрутили Йому руки, волонтери вкололи кінську дозу заспокійливого.

Хтось через стіну кричав:

— Навіщо ви Його пустили?! Не могли Його дитину самі винести?!

— Він до останнього сподівався, що всі живі, що сховалися....

А він сидів, притулившись спиною до стіни, і гладив іграшку, сірого м'якого слоника, якого купив і подарував синові на останній Новий Рік. Він дійсно став останнім, не тільки для Його сім'ї, для Нього тепер не існувало ні часу, ні життя, ні місця в цьому житті. Він нічого не чув і нікого не бачив. Він помер, став чорним всередині, Він не відчував ні болю від наскрізного поранення, ні численних травм і ударів, всередині Нього був попіл. Труп дружини Йому показали вже в морзі. Він упізнав її по татуюванню метелика на руці.

Знайти її, останню зі списку не становило труднощів. Вона постійно ховалася в розвинених арабських країнах, переїжджаючи в силу своєї професії від замовника до замовника. Їй вдалося змінити документи, зробити нову зачіску поміняти колір волосся і навіть змінити форму обличчя. Робота блогерки-інстаграмщиці перетворилася в простий і нехитрий ескорт з робочими чатами і публікацією нових замовлень. Єдина соцмережа і месенджер, через який вона спілкувалася зі своїми колишніми колегами по давно забутому Instagram, не радували. Колишні блогерки-методички, які були особливими прихильницями рашистського режиму, стали пропадати без вісті. Спочатку на зв'язок не вийшла одна, через тиждень ще дві замовкли без видимих причин. У телеграм-каналах пізніше повідомили, що тіло однієї було знайдено в її квартирі у ванній.

Сьогодні у неї було особливе, неприємне передчуття. Один з клієнтів в останній момент скасував зустріч, а їй так потрібні були ці гроші. Вона йшла пішки по нестерпній спеці через все місто, в автобусі таким як вона, в мусульманських країнах тепер їздити заборонялося. Відкривши двері халупи, за яку вона заборгувала господареві, колишня блогерка неприємно смикнулася, як від ознобу, у неї було таке відчуття, що в приміщенні хтось є.

Він сидів і слухав командира. І розумів, як Його товариш, Його друг постарів за цю прокляту війну. У Його командира рашисти розстріляли батька і матір і виклали відео в

ток-ток під оглушаючий гогіт і улюлюкання. Командир, побачивши це відео, за одну ніч став сивим. У нього було своє особисте пекло і свої рахунки зі смертю. І цей командир сидів і говорив Йому важливі речі, які і повернули Його до життя: що Йому треба жити не всупереч, а заради помсти, що кожен, хто причетний, повинен поплатитися, що війна, насправді ще не закінчена. І це повернуло Його до життя. Він зрозумів, що поки живі ті, хто вбивав, катував, гвалтував і заохочував це, Йому ще є чим зайнятися в Його житті зі смаком попелу.

Вона відкрила очі і спробувала застогнати від болю, в роті був кляп, який був надійно зафіксований широким і щільним скотчем. Її голова і тіло були примотані до ліжка, немов вона була коконом ще не народженого метелика, без права на зайвий рух. Руки і ноги боліли від скотча, який фіксував її з такою силою, що від кінцівок вже відхлинула кров і почали синіти пальці. Звук, який розірвав тишу, змусив її обмочитися від страху. Це був її власний голос, який звучав у неї в голові в навушниках, втиснутих у вуха до крові, і зафіксованих тим магічним інструментом, що і все її тіло.

Вона пам'ятала ці ефіри, пам'ятала кожен з них дослівно. Після закінчення війни вона розуміла, що рано чи пізно розплата прийде, її знайдуть, як знаходять всіх інших, по всьому світу, всіх хто замазаний українською кров'ю. Сльози жалості до самої себе котилися по негарному, старому обличчю, але ж їй всього двадцять п'ять. А у вухах стояв її власний, істеричний голос, який здавався їй зараз самим мерзенним звуком на всьому білому світі: "ви – чортові хохли, та кому ви потрібні, і слава Б-гу, що вас вбивають, та кому ваші баби-свині потрібні, хто їх гвалтувати захоче, вони мерзенні потвори, заражені всілякими хворобами, наші російські солдати погребують на них лягати, самі мабуть на наших хлопців скачуть. Ой, ой, ой, дівчаток ваших гвалтують, так шістнадцятирічки вже, баби здорові, вже і гвалтувати можна, як же я вас ненавижду, чортові хохли".....